

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

25. De aliquibus admonitionibus, quibus apparet quàm sit reprehensibilis, qui prædicta negligit exercitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

Domine apud quem non est transmutatio, neque vicissitudinis obumbratio, potens es mihi in utili seruo tuo sanctas impendere virtutes: qui beatos Angelos & sanctas animas satias. Tu es Domine sapientia increata, qui splendoris tui clarissimis radiis Angelos illustras; & omnes caelestes ciues: tua enim virtus omnes viuificat creaturas. Adauge Domine amatores tuos & a terrenorum auelle amore: & eos ad tuam notitiam & amorem conuertens, ab omni auerte dispersione, & tuo regno & veritati caelesti fac appropinquare. Tu enim Redemptor noster in templo claritatis aeternae veros congregas filios Israel: qui sparsim per bonorum terrenorum concupiscentias discurrunt. Vnde frater ora sic dicens, O bone Iesu dulcis & speciose, suavis & misericors, miserere omnium peccatorum; quos precioso sanguine tuo, & tot & tantis doloribus redemisti. Qui viuis & regnas cum Deo Patre, in unitate Spiritus sancti Deus per omnia secula seculorum, Amen.

O S T E N D I T M V L T I P L I C I T E R
quam vituperandus est, qui desidia deserit praedicta exercitia.

C A P V T X X V .

Sanctus Abbas Effrem in tractatu de cōtemplatione, durè reprehendit eos qui diuinis seruitiis dedicati, & ad sanctam religionem vocati, quibus Dominus tantam quietem & oportunitatem ad vacandum spiritualibus exercitiis, & adherendum Deo per orationis & contemplationis.

templationis studium contulit, inutilibus occupationibus, incuria, negligentia, & torpore non curant in eis exerceri, aduersus quos tales adducit rationes: Primo, quia isti non obediunt Dei præcepto: qui ait, Vacate & videte quoniam ego sum Deus. Per hoc nobis insinuans, quia circa hoc debemus nos singulariter intendere, occupari, & contemplari scilicet quoniam ipse est Deus & Dominus qui summè diligendus est. Si igitur religiosus huiusmodi exercitia spernit, clarè patet eum esse inobedientem, & præmemorati præcepti transgressorem.

Secunda est, quia ex hoc apparet quod religiosus modicum diligit Deum, & minus quam quamcunque aliam rem, non implendo quæ ad suum habitum & religionem pertinent. Et cum Dei specialis amicus & cultor nominetur, & sacram Scripturam quæ est imago Dei iugiter legat vel audiat; & diuinum decantet officium, quod est cum Deo loqui, & quod hæc omnia non sentiat monachus, magnum indicium est quod modicum diligit Deum, & modicam partem habet cum eo. Vnde bonum fuisset ei, si ad religionem non venisset.

Tertia est: quòd quanto isti tepidius & negligentius Deum colunt, tanto sunt minus certi de eius gratia, & quia eum non requirunt non ostendit eis aliquod amoris signum. Vnde accidit vt ad eorum confusionem sæpe quibusdam in seculo manentibus, & simplicibus, & idiotis maiora ostendat amoris insignia: quia fidelius & diligentius eum colunt, diligunt, & querunt.

Quarta

Quarta ratio est, quia qui huiusmodi sunt per magna indicia manifestant in se parum boni esse, qui in altiori statu positi, pigriores, frigidiores, inutiliores & indeuotiores sunt his, qui in minori statu sunt constituti. Et ideo merito à Domino repelluntur, despiciuntur, & in aliorum in humiliori statu degentium scandalum dantur.

Quinta, quia dedit eis maiorem opportunitatem ad bene viuendum quam cæteris omnibus, & eos à laboribus hominum elongauit, ut possent ei vacare. Et quia tempus ad Deo vacandum eis impensum viuentes delicatè, segniter, & negligenter expendunt, non est mirum, si eis Dominus non dat sentimentum sui, neque sui amoris gustum.

Sexta est, quia Deus constituit eos medios inter seipsum & populum, & vult ut comedant peccata populi, quod & faciunt, & hoc non obstante, ipsi non satagunt adhærere Deo per assiduam orationem, contemplationem, & bonorum operum exercitationem. Vnde fit ut per hunc contemptum eum prouocent contra se ipsos: & sic indignos se ipsos reddunt, ut sint mediatores inter Deum & populum; & ad recipiendum emolumenta, quæ ob hoc eis à populo impendantur.

Septima ratio, propter quam orationis & contemplationis exercitia religiosi sunt magis necessaria, est, quia eos faciunt in tentationibus fortiores, & à peccatis elongatiores, & aliorum exemplaria, & iustiores & ad corrigendum peccata aliorum feruentiores. Et propter omnes prædictas rationes hortatur præfatus

tus

tus sanctus Pater vt religiosus nisi sit occupatus ratione obedientiæ, relictis omnibus se tradat exercitiis orationis, & contemplationis. Itaque propter vitandam prolixitatem, prætermittimus hic plura alia documenta, quæ ad hanc materiam adduci potuissent Vnde dantes finem in hac via illuminatiua, dicamus de via vnitiua & perfecta.

TERTIA PARS.

QVID EST VIA VNITIVA, ET PERFECTIVA; & de conditionibus eius, qui ad eam cupit peruenire.

CAPVT XXVI.

DIXIMVS de via illuminatiua, quæ intellectum illuminat: & quomodo monachus poterit meditando ad finem operatum, qui est adhærere Deo, per amorem pertinere: tempus est vt tractemus de via vnitiua & perfecta, quæ vnit animam cum Deo, & facit eam perfectam. Et hoc est secundum doctrinam Sanctorum, vt supra dictum est ad veram sapientiam peruenire. Diffinientes autem primo viam vnitiuam dicimus, quòd est illa qua quis bene purgatur & illuminatus amorosè vnitur creatori suo, exultando de perfectionibus eius, illi soli placere desiderans, libèter & deuote nunc ipsam magnificat, nunc laudat, nunc admiratur; totus languet amore eius, vt possit dicere illud Cantorū: Anima mea liquefacta est, vt dilectus locutus est, & illud: Fulcite me floribus, stipate me